Р Е Ш Е Н И Е
№ 43342

гр. София, 05.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 13 състав,** в публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **6390** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на МД А. Х., [дата на раждане] в [населено място]/Б., персонален номер [ЕГН], притежаващ паспорт А16670500, издаден на 29.10.2024 г., валиден до 28.10.2034 г., чрез адв. Г. П., срещу Отказ от 24.04.2026 г. за издаване на Единно разрешително за работа и престой по чл. 24и ЗЧРБ по заявление № 260107154402, издаден от Директор на дирекция „Миграция“ – МВР. Поддържа, че отказът е материално незаконосъобразен. Претендира присъждане на разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът – Директор на дирекция „Миграция“ - МВР, в съдебно заседание не е представляван. В депозирани писмени бележки моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа страна следното:

За жалбоподателя МД А. Х. е подадено Заявление рег. № 260107154402 за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България на основание чл. 24и ЗЧРБ. Заявлението е подадено от работодателя „ДАЙВ ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД.

В хода на административното производство е издадено Писмено становище № 260325173202 на Агенция по заетостта, на основание чл. 7, ал. 5, вр. чл. 15 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност. Становището е изготвено въз основа на приложените документи към заявлението, като е посочено, че същите не дават основание за предоставяне на достъп до пазара

на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа, тъй като приложеният коригиран трудов договор не е подписан от работника.
От работодателя със заявлението е представен трудов договор, като на същия е било указано, да представи нов, коригиран трудов договор, в който записаното месечно възнаграждение, следва да е съобразено с размера на минималната работна заплата.
Представен е коригиран трудов договор.
От правна страна:
Оспореният отказ за издаване на Единно разрешение за пребиваване и работа е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 24и, ал. 17 ЗЧРБ - Директор на дирекция „Миграция“ – МВР.
В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма. Посочени са правните основания - чл. 24и ЗЧРБ и са изложени в достатъчна степен фактически основания. Не се констатира наличието на съществени нарушения на процесуалните правила, които да обусловят отмяната на отказа на формално основание.
В разглеждания казус е безспорно, че за МД А. Х. е подадено заявление на основание чл. 24и ЗЧРБ. Съгласно ал. 1 на тази норма Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Разрешението по ал. 1 се издава за срок от три години, а когато срокът на трудовия договор е по-кратък от три години, разрешението се издава за срока на продължителността на договора. Не се изисква чужденецът с разрешено право на пребиваване в страната при първоначално кандидатстване за разрешение по ал. 1 да е извън територията на Република България. Не се изисква чужденецът да е извън територията на Република България и при последващо кандидатстване за разрешение по ал. 1.
По силата на чл. 24и, ал. 4 ЗЧРБ, заявление за издаване на разрешение по ал. 1 се подава в дирекция „Миграция“ или в отдел/сектор/група „Миграция“ при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи от работодателя или упълномощено от него лице или лично от чужденеца, когато има разрешение за продължително пребиваване, като заявлението се подписва и от работодателя. Когато чужденецът има разрешение за продължително пребиваване, заявлението се подава не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешения срок на продължително пребиваване. При подаването на заявлението на заявителя се предоставя информация относно всички документи, необходими за получаване на разрешението, включително за произтичащите от него права и задължения за чужденеца.
В разпоредбата на ал. 5 са изброени документите, които следва да бъдат представени за чужденеца. В т. 9 е посочено, че следва да бъде представено и заверено от работодателя копие на сключен срочен трудов договор за длъжност с код по Националната класификация на професиите и длъжностите, 2011 г., подписан от страните и влизащ в сила от датата на получаване на документа за пребиваване на работника - чужденец, и копие от длъжностната характеристика, когато е неразделна част от договора.
Видно от представените трудови договори, и двата са били подписани от чуждия гражданин, чрез ръкописно изписване на имената му на латиница. Необоснован и противоречащ на събраните по делото доказателства е изводът на административния орган за липса на подпис на чуждия гражданин в представените от работодателя трудови договори. Както в първоначално представения, така и в коригирания е налице подпис на чужденеца. В действащото законодателство не съществуват правила относно начина на подписване на лицата - с името или с

параф, както и не е въведено законово задължение физическите лица винаги да полагат подписа си в един и същи вид. Както полагането на ръкописен подпис, така и изписването на трите имена, е съзнателно действие на страната, което засвидетелства волеизявление за договорна обвързаност - доколкото не се установи факт за противното, какъвто не е доказан по делото. Представените доказателства еднопосочно обосновават извод, че чужденецът има намерение да работи в Република България и от страна на работодателя му са представени всички изискуеми документи. Според чл. 180 от ГПК частните документи, подписани от лицата, които са ги издали, съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица. В практиката на ВКС се приема, че законът не установява конкретни изисквания относно подписите на физическите лица и относно техническите средства, чрез които те се полагат върху писмени документи. Приема се, че подписът може да бъде положен, както чрез саморъчно изписване на писмени (буквени или други) знаци (най-често - изписване на едно или повече от имената или на част от име на автора; изписване на т. нар. „параф“ и пр.) - с традиционно (или с друго) пишещо средство, така и чрез полагане на отпечатък от предварително изработен печат (щемпел). Във всички тези случаи е налице подписан документ, и ако той е частен, се приема, че съдържащото се в него (материализирано в текста му) изявление, е направено от физическото лице, положило подписа и посочено като негов автор /в този смисъл е напр. решение № 194 от 18.06.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1100/2012 г./. В Определение № 800 от 12.07.2017 г. на ВКС по гр. д. № 112/2017 г., което също е в горния смисъл, изрично е записано, че подписът представлява собственоръчно изписано име или знак за името, който обикновено съдържа инициалните букви. Според тълкуването, дадено в Българския тълковен речник, подписът може да се изразява в кратък текст или написано на ръка изображение на нечие име, или дори просто "х" или друг знак, чрез който едно лице удостоверява личността си върху даден документ. В този смисъл, документ, който съдържа собственоръчно изписване на името на лицето, сочено за негов издател, е подписан и се ползва с предвидената в закона формална доказателствена сила досежно неговото авторство.
При спазено изискване за сключване на договора в писмена форма, каквато законът изисква в разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ, е ирелевантно дали страните са изписали ръкописно трите си имена или е положен само подпис - параф. Чужденецът по същият начин е подписал и адвокатското пълномощно по делото – чрез изписване на имената си на латиница. Действително се констатира, че в паспорта му е положен друг (стилизиран) подпис „параф“, но както се посочи, лицата не са длъжни да се подписват по определен начин, още по-малко всеки път по един и същ начин.
С оглед на изложеното съдът намира отказът за незаконосъобразен, тъй като представения трудов договор е валидно подписан от чужденеца. Спазено е изискването на чл. 24и, ал. 5, т. 9 ЗЧРБ, поради което е дължима отмяна на оспорения отказ.
Жалбоподателят претендира разноски, поради което ответникът следва да бъде осъден да заплати такива в размер на 5.11 евро – държавна такса, и 250 евро в полза на адв. Г. П. П. за адвокатско възнаграждение и доколкото правната помощ е оказана безплатно. Възнаграждението следва да бъде определено в размер на 250 евро, а не на претендираните 500 евро, предвид Решение от 25.01.2024 г. по дело C-438/22 на СЕС, липсата на фактическа и правна сложност на делото, обема на оказаната правна помощ и процесуалните действия на адвоката, включващи единствено подаването на жалба без явяване в съдебно заседание.
Воден от горното, Административен съд София-град, 13-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на МД А. Х., [дата на раждане] в [населено място]/Б., персонален номер [ЕГН], притежаващ паспорт А16670500, издаден на 29.10.2024 г., валиден до 28.10.2034 г., Отказ № 260424114126 от 24.04.2026 г. за издаване на „Единно разрешение за пребиваване и работа“ по чл. 24и ЗЧРБ по заявление № 260107154402, издаден от Директор на дирекция „Миграция“ – МВР.

ВРЪЩА преписката на Директор на дирекция „Миграция“ – МВР за ново произнасяне по заявление № 260107154402, съобразно изложените в решението мотиви.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на МД А. Х., [дата на раждане] в [населено място]/Б., персонален номер [ЕГН], притежаващ паспорт А16670500, издаден на 29.10.2024 г., валиден до 28.10.2034 г., разноски за държавна такса в размер на 5,11 евро.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на адв. Г. П. П., вписан в Р. адвокатска колегия под № [ЕГН], разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 250 евро.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от получаването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: